

Tuần Báo Vô Vi

10 tháng 3 năm 2013

Số 124

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Mọi người ở thế gian này đều có cơ hội học thương và hiểu ghét để tự thức tâm ?
- 2) Muốn biết được duyên Trời Phật thì phải làm sao ?
- 3) Gia đình li tán thì phải làm sao ?
- 4) Tại sao làm người lại sợ bị đau nhức ?
- 5) Muốn tu đến bậc đại giác thì phải làm sao ?
- 6) Làm sao mới nuôi dưỡng được tinh thần phục vụ ?
- 7) Mưu sinh là sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 8 tháng 5 năm 1995 1) Hỏi : Mọi người ở thế gian này đều có cơ hội học thương và hiểu ghét để tự thức tâm ? Đáp : Người biết tu thiền lại biết thương mình nhiều hơn, và bằng lòng tự lập lại trật tự, và thích sống trong tự nhiên và hồn nhiên hơn bịa đặt kiểu cọ như người không thiền. Kệ: Chẳng lo hướng ngoại vì tiền động Tự thức tâm tu triển một vòng Dao động không còn tâm quý tịnh Một lòng phát triển chẳng còn mong.	Ngày 9 tháng 5 năm 1995 2) Hỏi : Muốn biết được duyên Trời Phật thì phải làm sao ? Đáp : Thưa muốn biết được duyên Trời Phật thì phải thực hành pháp môn đứng đắn, toàn thân êm dịu cộng với điển bộ đầu thông khai thì mới cảm thức được sự ban chiếu sáng suốt và thanh tịnh của chư Phật và Thượng Đế thì mới rõ được duyên lành Trời Phật ân ban. Kệ: Tâm tư thanh nhẹ óc minh an Giải bỏ trần tâm tự thức bàn Trời độ không ngừng tâm thức giác Trí tuệ khai minh sáng sáng choang.
Ngày 10 tháng 5 năm 1995 3) Hỏi : Gia đình li tán thì phải làm sao ? Đáp : Thưa, gia đình li tán thì phải căn cứ theo luật nhân quả mà tu, thì tương lai sẽ được hội tụ tốt đẹp. Kệ: Duyên lành Trời độ chẳng bao lâu Giải nghiệp tu tâm tự giải sầu Chẳng mất chẳng còn tình tốt đẹp Sửa tâm sửa tánh rõ chiều sâu.	Ngày 11 tháng 5 năm 1995 4) Hỏi : Tại sao làm người lại sợ bị đau nhức ? Đáp : Thưa bộ thần kinh từ đầu chí chân, nếu có một sợi thần kinh nhỏ bất ổn thì toàn thân sẽ không yên, không khác một chánh thể xảy ra một việc sai lầm, thì toàn thể bộ luật sẽ nhận sự liên hệ lo âu của toàn dân. Kệ: Sửa sai tự sửa tối cần tiến Tạo khổ nhơn gian tạo nỗi phiền Hành đạo trong người tâm tự giác Khổ hành chơn pháp tự mình yên.
Ngày 12 tháng 5 năm 1995 5) Hỏi : Muốn tu đến bậc đại giác thì phải làm sao ? Đáp : Thưa muốn tu thành một bậc đại giác thì phải phá mê phá chấp từ li từ tí, thì mới khai thông được trí tuệ, tuệ giác thành công thì sẽ dứt khoát dẹp bỏ sân si, tiến tới quán thông mọi việc từ đời lẫn đạo, nắm nguyên lý mà đi, thì mới thật sự đời đạo song tu. Kệ: Tự mình thức giác chẳng còn ngu Tiến hóa đại la đã dự trừ Tâm đạo tròn đầy minh chánh pháp Chẳng còn mê loạn chẳng còn ngu.	Ngày 13 tháng 5 năm 1995 6) Hỏi : Làm sao mới nuôi dưỡng được tinh thần phục vụ ? Đáp : Muốn nuôi dưỡng được tinh thần phục vụ quần sanh, thì phải biết sống trong trật tự, khỏi óc lúc nào cũng tiến hóa kịp thời, trong thanh tịnh và nhin nhục, sống trong nguyên lý của đời lẫn đạo, phục vụ không tính toán hơn thua nữa. Kệ: Thực hành chất phác sống thanh vừa Chẳng khổ chẳng đau chẳng ghét ưa Mở huệ trí xét tâm đạt pháp Thực hành chơn pháp vượt mây mưa.

Ngày 14 tháng 5 năm 1995

7) **Hỏi :** Mưu sinh là sao ?

Đáp : Thừa mưu sinh là luật tự nhiên và hồn nhiên của vạn linh tại thế. Nhờ nguyên lý đó loài người càng ngày càng hiểu được lòng tham của chính mình mà tu sửa tâm thân, hiểu được sự động loạn của tâm thân rồi thì mới thật sự dứt khoát mà tu, cảm thức được phần hồn lại càng vững mạnh hơn, bất chấp sự nguy nan dẫn thân hành đạo, từ cao thấp từng, khai thông trí tuệ sáng bừng nội tâm.

Kệ:

Điển quang minh giải tiến phân tâm
Giải chấp phá mê rất diệu thâm
Cơ đạo trong người duyên tự thức
Khai thông trí tuệ chẳng sai lầm.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

THI ĐUA TRẦN TỤC

Thế gian phân ra kẻ Á người Âu, đều thực hành tiến giải theo nguyên lý của Trời và Đất. Gom gọn một nơi để giam hãm tâm linh. Phát triển dục vọng trong chu trình tiến hóa. Thế gian là đô thị giả, cho nên việc gì trọng đại rồi cũng sẽ trở về không, chỉ có tâm linh phân hồn phát triển hướng thượng, nhiên hậu mới hội tụ về gốc gác xán lạn vô sanh bất diệt thì mới được tồn tại. Nhân gian nối đuôi nhau cầu tiến trong sự phân chia và giành giật. Rốt cuộc cũng sẽ về không! Vì thể xác và khối óc đều giới hạn. Trừ phi gặp được một pháp tự tu tự giải thì mới đạt được nền tảng hư không và thanh tịnh, thì mới tự cảm thấy sự liên hệ giữa Trời và Đất thật sự là vô cùng tận. Nếu bằng lòng hướng về cõi thanh mà tiến hóa, tự vượt khỏi những tần số ô trược thì mới cảm thấy giá trị của sự thanh cao là tự cứu. Ngược lại, ôm chấp tạo mê thì chỉ rước khổ vào tâm mà thôi! Pháp tự cứu thì rất khó tìm, nhưng lượm được pháp mà không hành thì sẽ càng khổ thêm. Càng ngày sẽ càng mất tự chủ, bơ vơ tại trần qua cơn điêu luyện

bởi tình, tiền, duyên, nghiệp, lẫn quẩn trong vòng tứ khổ khó thoát. Toàn thân đều là điện năng của Trời Đất hình thành, nhưng không bao giờ nghĩ đến mình có điển lãnh tự giác và giác tha. Bỏ quên trật tự của Trời Đất, loạn thuyết không phát triển chơn ngôn và thanh tịnh. Mất hẳn vị trí tâm linh, thiếu khiêm nhường và nhẫn nhục, sanh ra bệnh tình loạn thuyết, không khai triển trực giác của chính mình, thích quan quyền thế lực, tự sát mà không hay. Giành của Trời Đất mà làm tưởng là của chính mình, vàng bạc đầy mình nhưng lúc chết không thoát. Luân hồi lục đạo hi sinh thân xác nhưng chưa đền hết tội!

Phân hồn còn bị giam trong thể xác. Từ là một tội hồn chưa hoàn tất, biết được chính ta chưa tiến, cần tu sửa tâm thân, thực hành đứng đắn, thì chơn tâm mới có cơ hội phát triển theo chiều hướng thanh cao tự thức, thì mới có lối thoát ở tương lai. Tự dẹp bỏ mọi sự chật vật và keo kiệt thì chơn tâm mới thành tựu tốt đẹp, tạo thành hạnh đức, hái hoa dâng Phật nghìn năm không héo.

MƯU MÔ

Cuộc sống trong kích động giữa nhơn quần, mưu cầu thực hiện sự sống còn, mưu tâm bày ra đủ chuyện. Thậm chí lợi dụng tình thương giữa nhơn quần, khai thác từ gia đình một, tìm thị hiếu và niềm tin, lợi dụng tình thế sách động đưa mọi người vào chỗ uất ức, chống đối đối phương, tạo khổ cho nhau. Đệ trình giải pháp, mưu cầu địa vị. Miệng nói bênh vực dân lành kì thật kiếm tiền mưu sinh. Nói chuyện hi sinh vì người kì thật là chia rẽ để trị. Ôi! Cuộc sống phủ phàng toàn là luận điệu lường gạt chính mình và nhơn quần. Cũng vì lòng tham vô bờ bến, lôi cuốn lẫn nhau trong động loạn. Giành đất, giành cò, biểu lộ bản chất bản thủ, tranh giành quyền lợi, đòi hỏi dân chủ và nhân quyền, nhưng không biết được vị trí của dân chủ và nhân quyền nằm đâu? Ngày đêm suy tư bất ổn, khó ăn khó ngủ, luôn luôn suy tư hướng về đất nước nhưng không biết được căn bản đất nước ở đâu. Tìm đủ mọi cách khắc phục nhơn tâm, cuống cuồng theo ngoại cảnh, không biết chính mình đã từ đâu đến và sẽ về đâu. Chạy theo chiều hướng phát triển của vật chất gọi là văn minh, quên cả phần hồn và gốc gác thanh nhẹ của chính mình, tức là phần hồn đang chịu trách nhiệm giữa Trời và Đất. Mất tâm điển hòa bình giữa

Trời và Đất. Không biết tài sản cuối cùng của Trời Đất đã hình thành.

Mất thấy, tai nghe tạo ra sự sáng suốt phục vụ tâm thân và tận dụng quyền năng sẵn có để khai thác và xây dựng chính mình từ đời lẫn đạo. Hồn vía phân minh, nhiệm vụ rõ ràng. Phần hồn là chủ của thể xác nhưng hành sự không đàng hoàng, liên hệ với Trời Đất mà không hay. Phạm rồi tái phạm, tạo loạn cho chính mình, mất trật tự tự nhiên và hồn nhiên. Đòi hỏi dân chủ mà phần hồn không biết làm chủ. Nhân phẩm của Trời Đất tan biến mất. Nhân tốt của Trời Đất đã hình thành. Tự thấy cuộc sống lẻ loi, mất sự liên hệ tự nhiên và hồn nhiên. Lạm dụng muốn có nhân quyền nhưng quên đi sự tiến hóa vô cùng của phần hồn.

Nhân tốt của Trời Đất có quyền hướng về thanh tịnh mà tu sửa trong chu trình tiến hóa. Khi đọc và hiểu được nguyên lý của Trời Đất thì rất hổ thẹn với chọn tâm thanh tịnh của chính mình. Ở mặt đất này, thiếu thanh tịnh, không thông cảm nguyên lý của Trời Đất, dù đạt tới địa vị cao nhất ở trần gian đều là bơ vơ và không có lối thoát.

(còn tiếp)

(Nguyên Lý Tận Độ -- 1997)

Tâm Sự với Đức Thầy

Vấn Đạo trong tuần lễ: 18 - 6 -1995

Sydney, Australia - anh THT

Hỏi: Hôm Thầy viết 2 câu đó, Thầy có đi dạo đâu bên Úc này không mà nói đúng chuyện của con quá vậy? Cảm ơn Thầy nhiều. Con đang cố gắng hướng về thanh, giải trừ, để tiến trong tâm tư vui tươi, hớn hở, muốn buông bỏ hết để vượt thoát phạm tâm... Con đang cố gắng “sắp xếp cuộc sống giờ thiền cho có trật tự” như Thầy dạy, để được gần gũi mình sư, nhưng chưa được trật tự cho lắm. Con vẫn

còn nhớ một câu hỏi của con và câu trả lời của Thầy khi Thầy đến TD Sydney cách đây 4-5 năm. Thầy nói rằng: “Trách nhiệm mình gánh vác mà mình muốn trao lại cho người ta là mình yếu hơn người ta!” Khi đó con chưa thực sự hiểu Thầy muốn nói gì vì lúc đó con đâu phải gánh vác gì đâu! Một hai năm sau, ba mẹ và 2 em của con được bảo lãnh qua, con phải có trách nhiệm lo lắng, rồi mới nhớ lại lời khuyên hồi đó của Thầy. Phải chăng Thầy đã thấy trước chuyện của con? Làm sao Thầy thấy được? Con tò mò muốn biết. Bài học gánh vác dạy con rất nhiều về tình thương – tình thương của mẹ trần gian, một hình ảnh gợi nhớ, gợi thương của tình mẹ Trời. Con rất cảm động khi viết đến đây...

Cảm ơn Thầy rất nhiều... Con đang cố gắng tiến về thanh tịnh, sau bao nhiêu kích động học hỏi ở đời...

Đáp: Người tu mang xác phàm là phải có một ý lực gánh vác rõ rệt từ tâm lẫn thân. Tâm là ân nghĩa đối với thế gian và trật tự của sự tiến hóa tâm linh. Gia đình là nền tảng giáo dục của Thượng Đế, càng hiểu chiều sâu của gia đình, thì lại càng quý yêu Thượng Đế hơn nữa. Do đó sẽ tạo một ý chí gánh vác vô cùng – trí tuệ sẽ từ đó khai minh. Người tu phải dứt khoát phục vụ tận tình từ đời lẫn đạo thì mới có cơ hội đạt được sự quân bình của tâm thức. Nguồn đạo sống động cũng do sự thanh tịnh của hành giả đã tự giải quyết được mọi sự trở ngại của nội tâm bằng lý đạo trong thực hành. Hành giả tu Vô Vi cần nuôi dưỡng ý chí dũng mãnh dẫn thân thực hành theo chiều hướng phục vụ của Thượng Đế thì sẽ không có sự簸 ngờ trên đường đạo. Trí sáng tâm minh thì chơn tình mới bộc lộ được.

San Jose, California – Bác TTH

Hỏi: *Thưa Thầy xin Thầy giảng cho con thế nào là nhịn nhục?*

Đáp: Muốn nhịn nhục phải có hành động khiêm tốn. Nghe thì lời, nói thì lỗ. Khiêm nhường và lễ độ là căn bản của sự nhịn nhục. Quý sự kích động của tình đời thì mới có cơ hội đưa ta về thanh tịnh được.

San Jose, California – chị NXM

Hỏi: *Thưa Thầy làm thế nào để luôn luôn giữ được sự thanh tịnh?*

Đáp: Bằng lòng nhịn nhục học hỏi thì lúc nào cũng có sự thanh tịnh trong hiểu biết. Thấy rõ tức là thanh tịnh. Mờ ám tức là động.

Sunnyvale, California – chị KTH

Hỏi: *Thưa Thầy, tại sao khi bàn về Mục Bé Tám tại thiền đường thì thấy không khí nhẹ nhàng mặc dù cũng có bàn cãi hăng say, và mặc dù lời lẽ trong Bé Tám đơn giản mà thâm nhập mạnh mẽ vào tâm trí?*

Đáp: Vì khi đọc Mục Bé Tám, tâm thức của mọi người hướng thượng. Chiều sâu đạo pháp của mọi người được ướm nở trong tâm thức. Trong giây phút thiêng liêng nhẹ nhàng ấy, hành giả dễ cảm thông hơn.

Sunnyvale, California – chị KTH

Hỏi: *Thưa Thầy khi bị học bài mình thấy động loạn dễ sợ, niệm Nam Mô A Di Đà Phật mà thấy cũng toi bờn như vậy thì phải làm sao? Nhưng thường thường sau khi học xong con thấy tinh thần mạnh mẽ hơn?*

Đáp: Nhìn không hiểu, thành ra bực tức gọi là học bài. Khiêm nhường, chịu học, chịu nghe để thức tâm thì chẳng có bài gì để học. Động và tịnh rất rõ ràng. Người cho là học bài là người đang động. Người cảm thông tức là người tịnh. Bé Tám thường nhắc: “Nghe là lời, nói thì lỗ”.

San Jose, California – anh LV

Hỏi: *Làm việc đời thì bị mất điện, còn làm việc đạo mặc dù không thấy điện rút nhưng không mất điện, như vậy có đúng không?*

Đáp: Người đời có tiền thì lúc nào cũng có tiền. Người đạo có điện thì lúc nào cũng có điện, không bao giờ sợ mất được. Còn phước thì còn tiền, hết phước thì hết tiền. Còn tu thiền thì còn điện, hết tu thiền thì hết điện.

San Jose, California – anh PHD

Hỏi: *Làm việc gì dù cho đời hay đạo cũng bị mất điện hết, việc đạo thì mất điện ít hơn thôi, xin Thầy cho ý kiến?*

Đáp: Tu thiền thẳng thắn trực giác thì không bao giờ sợ mất điện. Tâm quanh quẹo so đo, chưa làm cũng đã mất điện rồi.

Dallas, Texas – anh LM

Hỏi: *Có người bạn làm chung sở. Người ấy mới tập thiền khoảng một tháng nhưng bị trở ngại luôn về Pháp Luân Chiếu Minh. Đếm cứ lộn hoai. Vậy thì phải làm sao?*

Đáp: Người mới tu phải cho họ nghe bằng rất nhiều để họ hiểu một phần chơn lý, thì lúc đó mới không có gì trở ngại, vì người chưa tu, có tâm đời cuống cuống theo ngoại cảnh. Bây giờ bước vào đường tu thì phải dày công, nhiên hậu mới lập lại trật tự thanh nhẹ như lúc sơ sanh. Vạn sự khởi đầu nan, cương quyết sẽ được trở về con đường thoải mái của tâm thức ở tương lai. Muốn được nhẹ nhàng trước khi tu, phải thanh lọc khoảng một tuần. Từ đó sẽ dễ tập trung hơn.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 11 tháng 1 năm 1975

Tâm không sáng suốt thân hình khổ
Trí điển bất minh lập trận đồ
Viễn ảnh nan phòng truy thế tục
Mạng môn hữu hạn hóa hư vô

Phàm tâm động loạn kịch thô
Bày ra thù hận mưu đồ khổ tâm
Giết nhau càng giết càng lắm
Khổ càng thêm khổ tự tầm khổ đau
Cơ trời chuyển hóa nhiệm mầu
Hồn không tiêu diệt chuyển tàu sang sông
Tùy duyên định luật hóa công
Rời thân lại tiến theo vòng chuyển luân
Thế sanh chuyển tiếp quây quần
Kẻ đi người ở mỗi tầng mỗi thay
Duyên tiền sắp sẵn hằng ngày
Đổi thay thay đổi tự bày tự mình
Bày ra thế sự nhân tình
Thở than than thở chính mình phải lo
Thiên tình cõi mở dạn dò
Bên trên sẵn có con đò rước đưa
Tiến lên thanh điển tiếp thừa
Giúp hồn đạt tới quê xưa của hồn
Quy nguyên nơi cảnh sanh tồn
Không tranh vụ lợi chẳng tôn chẳng thờ
Bình tâm khai triển giấc giờ
Trong không mà có thiên cơ nhiệm mầu.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÍ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Mười Một (tiếp theo)

ĐẠO CUNG NGỌC HƯ LẦN THỨ BA NGHE ĐỨC
NGUYÊN THỦY THIÊN TÔN THUYẾT PHÁP CÙNG
LẠY CHÀO ĐỨC HUYỀN HUYỀN THƯỢNG NHÂN

...

Chương 6: Tích thiện làm quý (tích thiện vi bảo)

Kê lên núi báu, đi khắp đó đây, vật báu ngổn ngang, thứ gì cũng quý giá, khi xuống núi chẳng lẽ không đem theo được một món gì sao? Về tay không thì bị coi là khinh thường vật. Người ta sinh ra đời như được trèo lên núi quý giá vì mọi thứ thiện duyên đều quý báu. Người không tạo đức thiện thì khi chết đi chẳng khác nào kẻ trèo lên núi có nhiều báu vật, song khi xuống lại tay không, chẳng mang theo được chút gì, thật là có mắt mà như mù, sau này có hối hận cũng chẳng kịp nào! (20)

Chương 7: Làm sạch ghét (trừ cấu)

Thề xác không sạch sẽ, bụi bặm dơ dáy bám đầy nên phải lo tắm rửa. Tâm bụi bặm không thanh tịnh, lục căn bị nhiễm, nếu không lo tẩy rửa ắt bị mê muội. Do đó thân dơ dáy có thể dùng nước trần gian rửa sạch, còn tâm ô uế phải có nước “pháp” mới rửa sạch nổi, lục căn mà trong sạch, các lỗ chân lông sẽ sáng sủa, không một sợi lông, sợi tóc bị ô nhiễm mới mong sống đạo. (21)

Chương 8: Mùi vị của đạo (vị đạo)

Kê ăn mật, miệng ngọt lưỡi còn dư vị, lời nói của ta cũng như vậy. Còn lời nói phạm tục nhạt nhẽo vô vị, vì tâm bị nhuốm lời dơ dáy, vị bần thiêu, lời nói nhờ hương vị của đạo khiến tinh thần trong sạch. Lời nói ở miệng giống như ăn mà trúng độc, ói ra cũng chết, chỉ nghe mà có thể phân biệt được chính

với tà, dơ dáy và trong sạch, tiên thánh cùng ma quỷ. (22)

Chương 9: Cắt đứt nhân duyên (đoạn nhân duyên)

Tất cả chúng sinh đều do nhân mà sinh ra, nhân lại do duyên sinh ra, nhân và duyên kết thành phiền não, thành vô lượng nghiệp, đọa lạc vào chốn sống chết, luân hồi không cùng, như bọt nước trên sóng, vừa có đã mất nên con người phải giác ngộ lẽ đó, muôn vật vốn là không, tự chuốc ý niệm tự lãnh ràng buộc, mọi mối thân quen đều là gốc của phiền não cùng lao tù (23). Tâm này chẳng ngộ tức là tâm của đại tội nhân, từ muôn ngàn kiếp trước tới nay thân bị trói buộc chẳng thể giải thoát. Ta nay vì người, giảm “nhân” trước sau, cắt đứt mọi “duyên”. Thức được “nhân” thì không còn “nhân”, ngộ được “duyên” thì không còn “duyên” (24), không “nhân” không “duyên” luôn luôn an định cùng thanh nhẹ và sáng suốt, không tới không lui, không buông không nắm (25), hoàn toàn giải thoát, vượt ra ngoài “tam giới” tức là ba cõi đất trời người.

Chương 10: Tự làm mới (tự tân)

Không kể gái trai, đều cúi đầu vái lạy Tiên Thánh, tẩy rửa ô uế khiến cho tâm thanh tịnh, ăn năn lầm lỗi để tự đổi mới mình, nguyện không tái phạm (26). Nếu như có người từ lúc vào đời cho tới giờ cứ gặp Tiên Thánh là nội thức tỉnh liền, tâm thanh tịnh ngay, dĩ nhiên họ chẳng cần phải sám hối để tự

cải hóa, vì kiếp trước họ chính là Tiên kiếp này chẳng cần phong chức Thánh mới. (27)

Chương 11: Ban phát tiền của (bố thí)

Dư thừa mà bố thí thì tránh khỏi hoạn nạn, còn không bố thí thì chắc chắn gặp hoạn nạn. Cho đi cái mà mình không ham muốn yêu thích thì rất dễ dàng, cho đi cái mà mình vốn ưa chuộng thì rất khó khăn. Tất cả các ân phước đều đến từ cái tâm vui vẻ, kẻ cho không mất mát, người nhận được ơn ích, tất cả sự cho đi đều khiến tâm vui vẻ, thần trí được sung sướng. Tất cả của cải châu báu thậm chí đến cả tính mệnh đều là tạm vay mượn để sử dụng, khi đại hạn tới thì tất cả đều tiêu tan, chẳng lưu giữ được gì (28). Bậc trí sĩ sống ở đời nhưng lòng lúc nào cũng ôm ấp sự rời bỏ cuộc sống cùng dang hiến của cải để cúng dường tam bảo, giúp đỡ kẻ nghèo, phát huy đạo pháp, hoàn toàn giác ngộ. Gieo nhân đức hái trái thiện, ân đức báo đền vô lượng vô biên, kẻ sao cho xiết. Chỉ những người vui vẻ cho đi mới sung sướng nhận lại mà thôi (29), vì kẻ nào gieo giống kẻ đó gặt hái thành quả. Cho đi là dứt được nghiệp trần, gian tham là chuốc nghiệp vào thân. (30)

Chương 12: Chăm chỉ thực hành (cần hành)

Kẻ biết đạo của ta mà không chăm lo thực hành, kẻ hành đạo ta mà không giữ được bền đều khó đắc đạo. Còn biết mà chăm chỉ thực hành, không lười biếng, bền chí gắng công như vượt trùng khơi ngày ngày mong tới bờ, trước sau như một, lên được bờ bên kia, vô lệ thành tri của đạo.

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

(20) Thấy chưa, chúng ta đi lên núi thấy vật báu nhưng mà khi xuống núi là tay không, không có thể đem cái gì đi được hết. Mà khi chúng ta tới thế gian này, chúng ta ôm của cải mà một ngày kia chúng ta li khai rồi cũng về tay không. Đâu có gì mà phải tiếc thương mà làm cho ta mù quáng, tranh chấp, giết chóc lẫn nhau, làm cái chuyện mất giá trị của tâm hồn của chính chúng ta. Khi chúng ta chết rồi thì chỉ có hồn đi thôi, vật chất đâu có thể cùng đi với chúng ta. Mọi người tu Vô Vi đều hiểu điều này, của cải ở thế gian tranh giành cho kì được nhưng mà rốt cuộc cũng phải ra đi bằng hai tay không.

(21) Các bạn thấy không? Ngày hôm nay chúng ta may mắn, chúng ta được cái pháp để rửa tâm, cái

Pháp Luân Thường Chuyển là rửa tâm các bạn, rất rõ rệt. Chúng ta may mắn, chúng ta rửa hằng ngày hằng đêm, chúng ta công phu chúng ta dùng pháp thủy rửa tâm, thanh khí diễn rửa tâm. Chúng ta may mắn được cái pháp này để thực hiện cái Pháp Luân Thường Chuyển.

(22) Cái mùi đạo không có nói ra được, chỉ giữ tâm thôi. Cho nên các bạn cấm khẩu là rất đúng, thanh tịnh để nghe, phần nào thanh, phần nào trước, phần nào tà, phần nào chơn, ai là Tiên, ai là Phật, chỉ nhờ sự thanh tịnh quy không mới nhận định được, mà tâm thức các bạn còn đứng về bên tay mặt hay đứng về bên tay trái, không bao giờ các bạn nhận được, phải quy không, mà lấy cái gì để quy không? Là chơn tánh, là điển quang ngay trung tim bộ đầu. Cái chơn tánh của ngũ tạng chúng ta là điển, sự hoạt động của cơ tạng chúng ta cũng nhờ điển, tất cả là điển, nhưng mà quy hội được điển rồi chúng ta mới phân tách rõ rệt.

(23) Chúng ta đang bị giam hãm trong cái xác này, cái thân nó quen thuộc chúng ta, nó là lao tù, đang giam hãm phần hồn.

(24) Mình biết được do đâu đến thì chúng ta không còn phải động loạn nữa. Chúng ta thấy cái duyên ở đâu đem đến đây, nhưng mà khi chúng ta thức tâm rồi đâu còn duyên nữa.

(25) Có đâu mà buông, chúng ta xuống tới không mà lấy gì đâu mà buông. Bây giờ các bạn nói buông bỏ, các bạn vốn là không mà cần gì phải buông bỏ, mà các bạn về không là không cần buông bỏ. Vốn là không trở về với vốn là không là không cần buông bỏ nữa.

(26) Tại sao chúng ta quỳ lạy Tiên Thánh thì chúng ta tẩy rửa sự ô uế được? Tiên Thánh là gì? Từ người đã khổ hạnh tu tiến lên thanh nhẹ, mà chúng ta hướng về Tiên Thánh Phật thì chúng ta được sửa, vì thanh điển phải có nhiệm vụ rút trước điển. Chúng ta lạy Thượng Đế chỉ đưa khối trước cho Thượng Đế mà thôi, Thượng Đế chỉ hút trước cho chúng ta, cho nên khi lạy rồi chúng ta cảm thấy nhẹ.

(27) Ngày hôm nay các bạn đã lâm trần và bị sai lầm, bị ô trước, bị động loạn nó bám víu tâm thức của các bạn, cho nên các bạn nhớ được Tiên, Thánh, Phật thì các bạn trở về với cái cảnh cũ, không cần phải chờ ai phong chức cho các bạn nữa. Các bạn ngày nay thức tâm rồi thì tự nhiên sẽ về cái bốn giác là nơi cũ của các bạn.

(28) Ngày hôm nay chúng ta làm, cứ thở than, làm như vậy không đủ sống, mua căn nhà rồi không đủ sống, cái gì cũng không đủ sống rồi cuộc rồi các

bạn chết các bạn đâu có đem đi được, tai nạn tới là tiêu tan, không có cái gì của bạn hết trội nhưng mà cái chính của bạn là về phần hồn mà không lo, bây giờ không lo để dành không lo tu để góp của bỏ vô nhà băng ông trời để sau này có tiền xài. Nhưng bây giờ đâm ra ngược lại đi thiếu nợ trần gian cho khổ, rồi than trời than đất, rồi cầu xin, cái đó phải tạo nghiệp không?

(29) Khi mà chúng ta dụng lòng từ đối xử với chúng sinh, chúng ta là người thể thiên hành đạo, thì không bao giờ chúng ta bị đối rách và thiếu thốn cả, lúc nào chúng ta cũng có cơ hội nhận lại, sợ trời cho chúng ta không dám nhận mà thôi.

(30) Ngày hôm nay chúng ta tu, chúng ta thấy nghĩa là Thượng Đế giáng lâm qua Ngọc hay là chị Trừ hay Nam Mai, ví dụ, thì chúng ta thích, sao ông không giáng lâm cho tôi sướng. Cái đó chúng ta tham! Mà ông Thượng Đế giáng lâm phải có ngày có giờ, ông phải điều luyện con người đó bao nhiêu năm, bao nhiêu kiếp ông mới chiêu cho nó một chút

xíu, chứ ông mà xuống đây thì sập trời rồi, thấy chưa. Nhưng mà người thế gian muốn ông xuống nó, ông xuống tôi cho công bằng, nó áp phe với ông, nó cúng ông, còn tôi không có tiền cúng, ông không xuống, cái đó là sai. Chưa đúng ngày đúng giờ, chưa ngộ được chân lý và chân lý chưa truyền cảm trong nội tâm chúng ta. Cho nên phải cố gắng tu mới có cái phần phước đó, còn không cố gắng tu không có phần phước đó. Người ta đã tu nhiều kiếp người ta mới được cái đó. Một chút chân lý vô thì nó thức tâm, nó an nhiên tự tại, nó thấy tâm hồn nó sung sướng, lúc nào nó cũng kính yêu đấng cha lành, lúc nào nó cũng sống với đấng cha lành, cái tình yêu nó man mác mãi mãi trong thâm tâm, nó nhìn đâu đâu là tỏ sự thương yêu chứ không phải hiện hình của một cá nhân phạm tục nữa, nếu mà dụng một cá nhân phạm tục để mà độ tâm chúng ta thì chúng ta yếu hèn quá, không có bao giờ tiến nổi, đó là nghiệp tâm, khổ, không có sung sướng.

(còn tiếp)

